

της **Ανδριανής Στράνη**

Πάει πολύς καιρός πριν, που για κάποιους είχανε έρθει νωρίτερα τα Χριστούγεννα. Το πρόσεξα τη μέρα που επέστρεφα από την πορεία στην επέτειο του Πολυτεχνείου. Πρόχειρα η ματιά μου έπεσε έκπληκτη σε δωμάτιο με θέα τις ράγες του ηλεκτρικού, όπου λαμπυρίζανε οι πολύχρωμες μπάλες του Χριστουγεννιάτικου δέντρου. Δεν πάμε καλά, σκέφτηκα.

Οι άνθρωποι στην απελπισία τους, μέσα σ' ένα τέλμα μοναξιάς και προβλημάτων, βιάζονται να γεννηθεί ο Μεσσίας πριν την ώρα του. Την εποχή της ανάθεσης, τον περιμένουν βιαστικοί για να του δώσουν εντολή τη σωτηρία τους. Οι ίδιοι, παραιτημένοι θεατές της ζωής τους στο θέατρο του παραλόγου, περιμένουν τον άλλον να λύσει τα δικά τους προβλήματα.

Ένας Μεσσίας μόνο, μπορεί, λένε ...να σώσει την κατάσταση πια, όπως είναι τα πράγματα στην Ελλάδα. Χρόνια τώρα, σιγά-σιγά και μεθοδευμένα, πείστηκε μια κοινωνία ολάκερη από την προπαγάνδα του φιλελευθερισμού, ότι αφού σταθήκαμε τυχεροί ως χώρα αποφεύγοντας τον σκόπελο του κομμουνισμού, χαράσσουμε Ευρωπαϊκή πορεία πλεύσης με ξέφρενο άνοιγμα στις αγορές.

Η Ευρωπαϊκή «οικογένεια», μια πελώρια αγκαλιά και ένα τεράστιο σπίτι «προστασίας» για τα μέλη της, έβαζε τους όρους της ανάπτυξης και εμείς ως χώρα τους υπογράφαμε χωρίς να κοιτάζουμε τις υποσημειώσεις που οδηγούσαν σε προσημειώσεις και κατασχέσεις μακροπρόθεσμα. Σε αυτή την υπόθεση οι πολιτικοί που ασκούσαν την εξουσία στην Ελλάδα γνώριζαν ότι στη συγκατοίκηση άλλοι έμεναν στο ρετιρέ και άλλοι στο υπόγειο, που έμπασε νερά τον καιρό της πλημμύρας. Γιατί το μόνο κοινό που είχαμε με τους εταίρους ήταν το νόμισμα, και αυτό ήταν κάλπικο.

Κυκλοφορούσαμε χαρούμενοι με την ψευδαίσθηση της ανάπτυξης στο απλωμένο χαλί ενός δρόμου με «δανεικά» που μας ξετύλιγαν λίγο-λίγο, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. «Ποια» ήταν η ανάπτυξη, «για ποιον», και «γιατί», δεν αναρωτηθήκαμε. Ανάπτυξη ενός τόπου χωρίς τα μέσα παραγωγής να είναι στα χέρια του λαού θα ήταν απάτη, όπως και αποδείχτηκε. Ευημερία και καλοπέραση με δάνεια ήταν το δόλωμα, ο ελκυστικός τρόπος για εξαπάτηση

και πολιτική εκμετάλλευση του λαού με στόχο την υποτέλεια και την εξάρτηση.

Απέναντι σ' αυτήν την πολιτική υψώθηκαν σημαντικές ως προς το ήθος, την αξιοπρέπεια, και τις θέσεις, δυνάμεις της λαϊκής αντίστασης. Ενώ όμως πλήθαιναν οι φωνές διαμαρτυρίας και οι αγώνες, η καθημερινότητα έδειξε ότι η άγνοια και το βόλεμα αριθμητικά υπερίσχυσαν. Έτσι, το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα φάνταζε όπως ο λόγος των προφητών στην Παλαιά Διαθήκη, αληθινός, σκληρός, δηλαδή επαναστατικός, και δεν κατάφερε να κινητοποιήσει μια φοβισμένη κοινωνία που είχε προσαράξει σε ρηχά νερά.

Γι' αυτόν τον λόγο πληρώσαμε με το παραπάνω το όνειρο και την ιδέα να ανήκουμε στην ΕΟΚ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Από την εποχή της ΕΟΚ είχαμε μπει σε μια αναγκαστική και αδιέξοδη πορεία. Χρόνια αργότερα, η Ιφιγένεια έπρεπε να θυσιαστεί. Άλλοι αποφάσισαν για εμάς το κόστος της θυσίας, χωρίς να γνωρίζει ο λαός γιατί έπρεπε να πληρώσει. Πρωτοστάτης στις ενέργειες του Ευρωπαϊκού νοικοκυρέματος η Γερμανία, για να πάρει πίσω τα δανεικά, κραύγαζε! Ευτυχώς δεν είμαστε αμνήμονες. Το κόκκινο, από το αίμα της ανθρωπότητας μελάνι, που γράφει για τις θηριωδίες του Γ' Ράιχ στον β' παγκόσμιο πόλεμο, δεν έχει ακόμα στεγνώσει στο Δίστομο και στα Καλάβρυτα, κρατώντας την ιστορία για πάντα νωπή.

Και ο λαός δεν άντεξε. Τα ψεύδη ότι κάναμε θυσίες και περάσαμε τα δύσκολα, δεν τα πιστεύει κανείς πια. Τι να πρωτοθυμηθούμε από τις «παράπλευρες» απώλειες αυτού του πολέμου; Τις αυτοκτονίες των συνανθρώπων μας που λύγισαν μπροστά στην ανελέητη πολιτική με στόχο να ενισχυθεί το μεγάλο κεφάλαιο; Τους ανθρώπους που πέθαναν από την «υπερβολική» θέρμανση και τα μαγκάλια μέσα στον κρύο χειμώνα μιας σύγχρονης κατοχής; Τις οικογένειες που διαλύθηκαν από τα προβλήματα; Τους νέους που ξενιτεύονται για να βρουν αξιοπρεπή εργασία; Τα σχολεία που έκλεισαν; Τους εκπαιδευτικούς που απολύθηκαν; Τα νοσοκομεία που υπολειτουργούν χωρίς προσωπικό και με φάρμακα-αντίγραφα (τα λένε και γεννόσημα); Τους μισθούς και τις συντάξεις που καθημερινά μειώνονται με την επερχόμενη κατάρρευση του ασφαλιστικού;

Εάν όλα τα παραπάνω είναι νίκη για τον λαό, ε τότε φαίνεται ότι νικήσαμε. Και, εάν νικήσαμε, γιατί περιμένουμε κουρνιασμένοι να γεννηθεί στη διπλανή φάτνη ο Μεσσίας; Να μας σώσει, από τι;

Η απάντηση είναι απλή και κατανοητή. Ο λαός σπρώχνει τον χρόνο και βιάζεται γιατί δεν έχει περιθώρια και η υπομονή τέλειωσε. Είναι η ώρα μηδέν. Γι' αυτό και τα Χριστούγεννα έρχονται πρόωρα. Ο κόσμος ετοιμάζεται, γυαλίζει τα ασημικά, στολίζει τα δέντρα, και

χαίρεται που βρίσκει Κυριακάτικα τα μαγαζιά ανοικτά, με τους εργαζόμενους να δουλεύουν μέρα Κυρίου, και τους άνεργους να φωτίζονται από τις αστραφτερές βιτρίνες. Και κατά τα άλλα περιμένει τον Μεσσία στον καναπέ με τον κουραμπιέ για να φέρει τη σωτηρία στο λαό του. Μέσα στις ψευδαισθήσεις του αναμένει έναν Μεσσία που θα τον απελευθερώσει από τα βάσανά του χωρίς ο ίδιος να διεκδικεί τίποτα.

Ο Μεσσίας βέβαια θα γεννηθεί και φέτος, όπως χιλιάδες χρόνια τώρα. Οι Μάγοι θα τον αναζητήσουν με λαμπρές στολές και το βλέμμα τους στο άστρο. Οι Τροϊκανοί μάγοι από την εσπερία κατευθύνονται προς τη φάτνη. Ποια θα είναι τα δώρα τους; Τι αναμένουμε για την επόμενη μέρα;

Ο Ηρώδης έστειλε το μήνυμα για τα νέα μέτρα-σφαγές που θα ακολουθήσουν. Ο Λαός θα τον φοβηθεί; Αν δεν ξεπεράσει τους φόβους του, τι νόημα θα έχει η έλευση του Μεσσία; Η εποχή της ανάθεσης τελείωσε. Η ελευθερία και η σωτηρία του Λαού κατακτώνται και δεν ανατίθενται.

Πηγή: **alfavita**